

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/697/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112233347
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kalmanová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4112233347.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a JUDr. Vladimíra Novotného, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika a v jej mene konajúce Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 13. mája 2015, č. k. 8C/201/2012-145 a uzneseniu Okresného súdu Topoľčany zo dňa 24. februára 2015, č. k. 8C/201/2012-102, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporkyňa **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

II. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy vo veciach vedených pod sp. zn. 8C/201/2012, 8C/209/2012, 8C/212/2012, 8C/214/2012, 8C/215/2012, ktoré boli spojené na spoločné konanie pod sp. zn. 8C/201/2012. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie právne oprel o ust. § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16, § 17 ods. 1-2, § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i ust. § 44 ods. 6 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v znení účinnom do 31.08.2005, § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2010. Z hľadiska skutkového stavu mal za preukázané, že vo veci pôvodne vedenej samostatne pod sp. zn. 8C/201/2012, bolo exekučné konanie vedené exekučným súdom pod sp. zn. 14Er/255/2003, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdnym exekútorom Mgr. Vladimírom Cipárom predložená súdu dňa 25. 06. 2003, a to na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o. proti povinnému: M. G., o vymoženie 15.730,-Sk s prísl. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 11.7.2003. Dňa 6.10.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora. V nadväznosti na to exekučný súd dňa 13.10.2010 vyzval súdneho exekútora na predloženie spisu a na vyčíslenie trov exekúcie. Dňa 9.12.2010 súdny exekútor predložil súdu exekučný spis spolu s vyčíslením trov exekúcie. Následne exekučný súd uznesením zo dňa 10.4.2012 č. k. 14Er/255/2003-21 návrh na zmenu súdneho exekútora zamietol, vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a oprávneného zaviazal na náhradu trov exekúcie. Vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 8C/209/2012, z obsahu exekučného spisu sp. zn. 25Er/305/2006 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na návrh oprávneného

Pohotovosť, s.r.o., proti povinnému: O. C., o vymoženie 14.400,-Sk s príslušenstvom, bola doručená exekučnému súdu dňa 7.4.2006, poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 13.4.2006. Dňa 22.11.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora. V nadväznosti na to exekučný súd dňa 26.11.2010 vyzval súdneho exekútora na predloženie spisu a na vyčíslenie trov exekúcie. Dňa 21.3.2011 súdny exekútor predložil súdu stanovisko k návrhu na zmenu súdneho exekútora a uplatnil si náhradu trov exekúcie. Následne exekučný súd uznesením zo dňa 8.4.2011 č. k. 25Er/305/2006-19 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a oprávneného zaviazal na náhradu trov exekúcie. Vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 8C/212/2012 bolo exekučné konanie vedené exekučným súdom pod sp. zn. 17Er/161/2004, súdny exekútor JUDr. Ľubomír Pekár predložil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 7.6.2004, a to na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnému: O. S. o vymoženie 15.300,-Sk s príslušenstvom, poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 16.8.2004. Dňa 22.11.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora. V nadväznosti na to exekučný súd dňa 1.12.2010 vyzval súdneho exekútora na predloženie spisu a na vyčíslenie trov exekúcie. Dňa 21.3.2011 súdny exekútor predložil súdu stanovisko k návrhu na zmenu súdneho exekútora a uplatnil si náhradu trov exekúcie. Následne exekučný súd uznesením zo dňa 4.5.2011 č. k. 17Er/161/04-27 návrhu oprávneného o zmenu súdneho exekútora vyhovel a poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 8C/214/2012, podľa obsahu exekučného spisu sp. zn. 13Er/143/2005 bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom Mgr. Katarínou Baňarovou doručená súdu prvého stupňa dňa 20.5.2005 pre oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnej: O. N., o vymoženie 8.640,-Sk s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bola notárska zápisnica. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 15.6.2005. Dňa 25.5.2009 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora. V nadväznosti na to exekučný súd dňa 14.10.2009 vyzval súdneho exekútora na predloženie spisu a na vyčíslenie trov exekúcie. Dňa 7.12.2009 súdny exekútor predložil súdu originál exekučného spisu spolu s vyčíslením trov exekúcie a stanoviskom. Následne exekučný súd uznesením zo dňa 26.5.2010 č. k. 13Er/143/2005-19 vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora a vykonaním predmetnej exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého a rozhodol o náhrade trov exekúcie. Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 8C/215/2012 z obsahu exekučného spisu exekučného súdu sp.zn.25Er/406/2003 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 10.10.2003 na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnej N. W., o vymoženie 14.280,-Sk s príslušenstvom na základe exekučného titulu - notárskej zápisnice, poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 10.12.2003. Dňa 22.11.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora. V nadväznosti na to exekučný súd dňa 26.11.2010 vyzval súdneho exekútora na predloženie spisu a vyčíslenie trov exekúcie. Dňa 21.3.2011 súdny exekútor predložil súdu stanovisko spolu s vyčíslením trov exekúcie. Následne exekučný súd uznesením zo dňa 6.4.2011 č. k. 25Er/406/2003-21 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a zaviazal oprávneného na náhradu trov exekúcie. Na rozhodnutie o zmene exekútora v exekučných konaniach začatých pred 01. 09. 2005 sa nevzťahovala zákonná 30-dňová lehota. Za situácie, že zákonodarca v danom prípade nestanovoval lehotu na rozhodnutie exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, nemohlo tak dôjsť zo strany exekučného súdu k porušeniu povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Aplikujúc ust. § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 08. 2005, vo veciach pôvodne vedených pod sp. zn.8C/201/2012 (exekučné konanie vedené pod sp. zn. 14Er/255/2003 začalo dňa 25.6.2003), pod sp. zn. 8C/212/2012 (exekučné konanie vedené pod sp. zn. 17Er/161/2004 začalo dňa 7.6.2004), pod sp.zn. 8C/214/2012 (exekučné konanie vedené pod sp. zn. 13Er/143/2005 začalo dňa 20.5.2005), pod sp. zn. 8C/215/2012- (exekučné konanie vedené pod sp. zn. 25Er/406/2003 začalo dňa 10.10.2003), teda exekučné konania boli začaté pred 01. septembrom 2005 a v zmysle vyššie uvedených hľadísk sa na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora nevzťahovala zákonná 30-dňová lehota. Z vyššie uvedených exekučných konaní sp. zn. 14Er/255/2003, 17Er/161/2004, sp. zn. 13Er/143/2005 sp. zn. 25Er/406/2003 vyplýva, že tieto exekučné konania boli začaté pred 01. septembrom 2005 a v zmysle vyššie uvedených hľadísk sa na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora nevzťahovala zákonná 30-dňová lehota, teda tu nedošlo k porušeniu povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 8C/209/2012 v exekučnom konaní sp.zn.25Er/305/2006, ktoré konanie bolo začaté pred súdom dňa 7.4.2006, o návrhu na zmenu súdneho exekútora súd nerozhodol v 30 - dňovej lehote, ako to ustanovuje § 44 Exekučného poriadku, avšak v krátkom čase po podaní návrhu vyzval súdneho exekútora, aby sa k návrhu na zmenu vyjadril a zároveň, ak si uplatňuje trovy exekúcie tieto aj vyčísli a zaslal súdu exekučný spis na posúdenie vyčíslených trov. Súd teda musel vyčkat' na vyjadrenie pôvodného exekútora, na exekučný spis a až následne mohol posudzovať

samotný návrh oprávneného na zmenu exekútora ako aj vyčíslené trovy pôvodného exekútora, o ktorých tiež vždy rozhoduje. Je preto logické, že súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o predmetnom návrhu na zmenu exekútora tak, aby aj v tejto lehote rozhodol o trovách exekúcie pôvodného exekútora a súčasne postúpil exekučný spis novému exekútorovi. V danej veci exekučný súd uznesením zo dňa 8.4.2011 č. k. 25Er/305/2006-19 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a oprávneného zaviazal na náhradu trov exekúcie. Vzhľadom na povahu tohto rozhodnutia, zákonom ustanovenú lehotu, v ktorej sa rozhodlo, ako aj obrovské množstvo exekučných spisov na danom súde, nemožno nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v 30-dňovej lehote považovať za nesprávny úradný postup. Doba, ktorá uplynula od doručenia žiadosti na zmenu súdneho exekútora až do samotného rozhodnutia exekučného súdu, nemohla negatívne zasiahnuť navrhovateľa, nemohla v ňom vyvolať neistotu, ovplyvniť jeho plánovanie a rozhodovanie, viesť k strate legitímnych očakávaní, že v zákonom určenom čase nastane stav predpokladaný zákonom a nemohla vyvolať ani riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky. Úspešnému odporcovi náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 OSP nepriznal, nakoľko žiadne trovy mu nevznikli a náhradu trov konania si ani neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a postupom súdu účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietal, že súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na základe a s použitím novej právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., ktorá sa stala súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a teda po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, hoci pri svojom rozhodovaní bol viazaný ust. § 9 ods. 1 v znení zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. Svojím rozhodnutím de iure a de facto tak aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Poukázal tiež na to, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil svoj názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, i napriek tomu, že zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty a za situácie, že exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Ďalej argumentoval, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a jeho povinnosťou je aplikovať platné právo a navyše jeho úvahy negujú stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, nárast ekonomickej trestnej činnosti atď. Rovnako tak Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok spôsobom vyhovujúcim požiadavkám čl. 6 ods. 1, ktorý zahŕňa aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote a pokiaľ súd a ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie, tento nedostatok mu nemôže byť dávany za vinu. Za prejav nesústredenej činnosti súdu prvého stupňa označil jeho presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom v súvislosti s výsledkom konania, nakoľko vyhodnocoval skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. Súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Ak bol súdu doručený návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Predmetom tohto konania bol návrh navrhovateľa vedený na Okresnom súde Topoľčany po sp. zn. 8C/201/2012, ktorým sa voči odporcovi domáhal zaplata sumy 175,00 eur z titulu náhrady majetkovej škody a sumy 995,76 eura z titulu nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nitra v exekučnom konaní vedenom na označenom súde pod sp. zn. 14Er/255/2003,

ktorý podľa navrhovateľa rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora s omeškaním viac ako 553 dní. V konaní vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 8C/209/2012 sa domáhal navrhovateľ zaplata sumy 175,00 eur z titulu náhrady majetkovej škody a sumy 221,28 eur z titulu nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nitra v exekučnom konaní vedenom na označenom súde pod sp. zn. 25Er/305/2006, ktorý rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora s omeškaním viac ako 141 dní. Návrhom vedeným na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 8C/212/2012 sa navrhovateľ domáhal zaplata sumy 175,00 eur z titulu náhrady majetkovej škody a sumy 276,60 eur z titulu nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nitra v exekučnom konaní vedenom na označenom súde pod sp. zn. 17Er/161/2004, ktorý rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora s omeškaním viac ako 167 dní. V konaní vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 8C/214/2012 sa navrhovateľ domáhal zaplata sumy 175,00 eur z titulu náhrady majetkovej škody a sumy 663,84 eur z titulu nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nitra v exekučnom konaní vedenom na označenom súde pod sp. zn. 13Er/143/2005, ktorý rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora s omeškaním viac ako 371 dní. V konaní vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 8C/215/2012 sa navrhovateľ domáhal zaplata sumy 175,00 eur z titulu náhrady majetkovej škody a sumy 221,28 eur z titulu nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nitra v exekučnom konaní vedenom na označenom súde pod sp. zn. 25Er/406/2003, ktorý rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora s omeškaním viac ako 139 dní. Uvedených súm náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy sa domáhal podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Nesprávny úradný postup navrhovateľ vzhľadom na nevydaní rozhodnutia o žiadosti oprávneného o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote, v prieťahoch v konaní. Súd prvého stupňa uznesením č. k. 8C/201/2012-22 zo dňa 28.08.2013 spojil na spoločné konanie právne veci vedené na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 8C/201/2012, 8C/209/2012, 8C/212/2012, 8C/214/2012, 8C/215/2012, s tým, že sa konanie bude viesť pod spisovou značkou 8C/201/2012. Súd prvého stupňa vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 8C/201/2012-72 zo dňa 10.02.2014, ktorým návrh navrhovateľa zamietol v celom rozsahu, ktoré rozhodnutie bolo na základe odvolania navrhovateľa uznesením Krajského súdu v Nitre ako odvolacím súdu č. k. 8Co/244/2014-94 zo dňa 29.01.2015 zrušené a vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie pre jeho nepreskúmateľnosť.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01. 01. 2013 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“), ktorý na danú vec dopadá, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe a d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 238 ods. 1 Exekučného poriadku, konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Podľa § 238 ods. 2 Exekučného poriadku, ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Podľa § 44 ods. 6 zákon číslo 233/1995 Z. z. (ďalej len "Exekučný poriadok"), v znení účinnom do 31.08.2005, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 44 ods. 7 zákon číslo 233/1995 Z. z. v znení účinnom od 01.09.2005, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

V exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 14Er/255/2003 bolo exekučné konanie začaté dňom 17.06.2003 doručením návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, v exekučnom konaní Okresného súdu Nitra sp. zn. 17Er/161/2004 bolo exekučné konanie začaté dňom 01.06.2004 doručením návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 13Er/143/2005 bolo exekučné konanie začaté dňa 03.05.2005 doručením návrhu na vykonanie súdnemu exekútorovi a v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 25Er/406/2003 bolo exekučné konanie začaté dňom 07.10.2003 doručením návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Podľa § 238 Exekučného poriadku, novela Exekučného poriadku číslo 341/2005 Z. z. s účinnosťou od 01.09.2005, zavádzajúca lehotu na vydanie rozhodnutia o zmene súdneho exekútora (30 dní), sa na uvedené konania nevzťahuje, preto súd prvého stupňa správne aplikoval v danej veci na uvedené konania pôvodné ustanovenie § 44 Exekučného poriadku, ktoré lehotu na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora neurčovalo.

Súd prvého stupňa v exekučnom konaní sp. zn. 25Er/305/2006 (exekučné konanie začalo dňa 07.04.2006 doručením návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi) správne konštatoval, že exekučný súd o návrhu na zmenu exekútora nerozhodol do 30-dňovej zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia. Je potrebné vziať do úvahy, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nezakladá automaticky nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú navrhovateľ v tomto konaní uplatňuje.

V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že v nadväznosti čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a čl. 36 ods. 3, 4 Listiny základných práv a slobôd (zák. č. 23/1991 Zb.) je zák. č. 514/2003 Z. z. osobitným zákonom, ktorý upravuje podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci. Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobov v zákone špecifikovaných, druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou podmienkou je, aby medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou, bola daná priama príčinná súvislosť. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak preukáže ich splnenie, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci, má charakter objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, zákon rozlišuje základné dva okruhy zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a § 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9). Zároveň je samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody (§ 7), a tiež za rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe (§ 8). I keď zákon explicitne nedefinuje pojem „nesprávny úradný postup“, vo všeobecnosti za takýto možno považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Z ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003/Z.z. vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné prietahy v konaní, ako aj iný nezákonný zásah do práv a

právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Pôjde teda najmä o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých prírodných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, a preto nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

V súdnej veci správne súd prvého stupňa vo svetle týchto záverov posudzoval existenciu predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu uplatňovanú navrhovateľom v konaní. Navrhovateľ nepreukázal zodpovednosť štátu za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Konanie exekučného súdu nemalo za následok vznik navrhovateľom tvrdenej a uvádzanej škody, pretože úkony, za ktoré požaduje náhradu škody, vykonával bez ohľadu na to, ktorý exekútor vo veci vykonával exekúciu. Z tohto dôvodu sa odvolací súd stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, že účastníkovi exekučného konania nemohol vzniknúť stav právnej neistoty a majetková škoda, ktorú uplatňuje žalobou.

Rovnako tak v sporom dotknutom exekučnom konaní neboli preukázané navrhovateľom avizované zbytočné prietahy, ktoré tvrdenie podliehalo prieskumnej činnosti súdu z hľadiska platnej právnej úpravy § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v čase vzniku zodpovednostného vzťahu, na čo odvolateľ dôvodne poukazuje. Pri rozhodovaní o tom, či vo veci došlo k prietahom v konaní sa zohľadňujú 3 kritériá, ktorými sú: 1. právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, 2. správanie účastníka konania, 3. spôsob akým súd v konaní postupoval. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Právo každého na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, zakotvuje i čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru. V tomto smere rozsiahla rozhodovacia prax ústavného súdu ustálila, že pri rozhodovaní, či vo veci došlo k prietahom v konaní, sa zohľadňujú tri kritériá, ktorými sú: právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone, ale s ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa aj v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. Ustanovenie § 9 zákona treba na vec aplikovať v takom znení, v akom platil v čase namietaného nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci a nie je teda možné toto zákonné ustanovenie vykladať v zmysle jeho znenia po novele od 1.1.2013 (zákonom č. 412/2012 Z. z.), z čoho potom vyplýva, že postup exekučného súdu bolo nevyhnutné posúdiť aj z hľadiska „zbytočných prietahov“ a to súdom samostatne, bez potreby existencie rozhodnutia alebo konania iného orgánu v zmysle znenia ustanovenia § 9 ods. 2 po novelizácii od 1.1.2013.

Predmetom tohto odvolacieho konania je i preskúmanie uznesenia súdu prvého stupňa č. k. 8C/201/2012-102 zo dňa 24.02.2015, ktorým uložil navrhovateľovi povinnosť v lehote 3 dní od jeho právoplatnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 100,00 eur a to buď v kolkoch alebo príkazom na úhradu na označený účet súdu s tým, že súdny poplatok je vyrubený podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

Aj toto uznesenie včas podaným odvolaním napadol navrhovateľ a žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Napadnuté uznesenie označil za nepreskúmateľné pre úplnú absenciu dôvodov jeho vydania. V tejto súvislosti poukázal na to, že prvostupňový súd len uviedol, že súdny poplatok je vyrubený podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, ktorá však určuje len poplatok za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a nie i spolpatnenie ďalších úkonov vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. V tejto súvislosti poukázal i na dôvodovú správu k hlavnému návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch a to jej čl. II. bod 3, podľa ktorého žaloby sa budú spolpatňovať podľa položky č. 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, ako i odôvodnenie pozmeňujúceho a doplňujúceho návrhu časti poslancov, ktorým

došlo k zavedeniu spoplatnenia žaloby paušálnym poplatkom 20 eur. Argumentoval, že v danom prípade podal proti rozsudku odvolanie a nie žalobu, a preto nemohol byť vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za jeho podanie, keďže súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Argumentačne svoje závery podoprel i rozsudkom NS SR z 29. 03. 2007 sp. zn. 4Cdo 39/2007. Tvrdil, že v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. mu bola uložená poplatková povinnosť, i keď ju nemal, keďže nie je jasne a jednoznačne stanovená týmto zákonom poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, pričom použitie analógie legis v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy je vylúčené. Takéto konanie zo strany súdu označil za zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Navyše podľa ust. § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade konanie začalo pred 01. 10. 2012, a preto v súvislosti s podaným odvolaním je potrebné aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012, dokedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/ Zákona o súdnych poplatkoch od poplatku vecne oslobodené.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "Zákon o súdnych poplatkoch") súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 Zákona o súdnych poplatkoch v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ (§ 5 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch).

Podľa § 6 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.

Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku (§ 6 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch).

Podľa § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu Zákona o súdnych poplatkoch bod I. poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní, položka 7 písm. a) zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je súdny poplatok 20 eur.

Úvodom je potrebné poznamenať, že do účinnosti novely Zákona o súdnych poplatkoch vykonanej zák. č. 621/2005 Z. z. boli podľa § 4 ods. 1 písm. c/ súdne konania vo veciach náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od poplatku. Uvedená novela však od 01. 01. 2006 toto vecné oslobodenie vypustila, čo dôvodová správa odôvodnila reakciou na neúmerný nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Zároveň v Sadzobníku súdnych poplatkov v položke 7a bol zavedený nový paušálny poplatok za žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom vo výške 3.000,-Sk. Ďalšou novelou Zákona o súdnych poplatkoch vykonanou zák.

č. 273/2007 Z. z. účinného od 01. 07. 2007 bolo ust. § 4 ods. 1 doplnené o písm. k/, ktorým bolo opätovne zavedené oslobodenie súdnych konaní vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku zároveň s vypustením položky 7a zo Sadzobníka súdnych poplatkov. Posledná zmena v tomto smere bola uskutočnená zák. č. 286/2012 Z. z., ktorým sa zmenil Zákon o súdnych poplatkoch s účinnosťou od 01. 10. 2012 a ktorým bolo z ust. § 4 ods. 1 vypustené písm. k/ a v Sadzobníku súdnych poplatkoch za položku 7 bola vložená položka 7a v znení, podľa ktorého zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je sadzba poplatku 20 eur, čím zákonodarca reagoval podľa dôvodovej správy k tejto novele na nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. na súdoch. Znamená to potom, že po 01. 10. 2012 konania vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie sú oslobodené od poplatkovej povinnosti, a preto navrhovateľovi v súvislosti s podaním takéhoto návrhu, ktorý je v zmysle § 2 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch poplatníkom, vzniká podľa § 5 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch poplatková povinnosť. Rovnako tak sa poplatníkom v týchto veciach v zmysle § 2 ods. 4 Zákona o súdnych poplatkoch stáva i ten, kto podal odvolanie, resp. ten, kto podal dovolanie, ktorým obdobne poplatková povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. a/ vzniká podaním odvolania a dovolania. V tomto smere navrhovateľom predkladané úvahy, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a nie i ďalšie úkony vo veci samej, akým je i odvolanie, odvolací súd nezastáva. V tejto súvislosti poznamenáva, že tieto nielenže sú rozporné s vyššie citovanou zákonnou úpravou, ale je ich potrebné hodnotiť ako tendenčné a účelové, keď zákonodarca nad akúkoľvek pochybnosť v Zákone o súdnych poplatkoch za poplatníka v odvolacom konaní označuje odvolateľa a ani poznámka k položke 7a v Sadzobníku súdnych poplatkov jeho poplatkovú povinnosť nevyklučuje, resp. neurčuje iný režim (ako napr. poznámka k položke 13, spoločná poznámka k položkám 1, 2, 6, 7, 9, 14 a 16, poznámka k položke 9, atď.). I keď tvrdenie navrhovateľa o vylúčení analógie v poplatkových veciach je súladné s ustálenou judikatúrou a odvolací súd ho ani nespochybňuje, uložením poplatkovej povinnosti za odvolanie voči rozhodnutiu vo veci samej v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nedochádza tak k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti a ani k použitiu analógie legis pri vyrúbení súdneho poplatku. Neobstojí ani poukaz navrhovateľa na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 39/2007 riešiaci právnu otázku, ktorá na daný prípad nedopadá.

Za situácie, že v prejednávanej veci ide o konanie na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom začaté na návrh navrhovateľa dňa 01. 10. 2012 a že odvolanie proti zamietajúcemu rozsudku súdu prvého stupňa podal navrhovateľ dňa 05. 03. 2014, t.j. po jeho účinnosti, je potom potrebné posúdiť vznik poplatkovej povinnosti navrhovateľa ako odvolateľa i z hľadiska prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 01. 10. 2012 a to § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch. Pri výklade tohto ustanovenia nemôže byť sporu o tom, že zmyslom tam uvedenej úpravy je vyňať niektoré úkony alebo konania z režimu spoplatňovania založeného zák. č. 286/2012 Z. z. Pre danú vec je preto určujúcim hľadiskom zaradenie úkonu, ktorý sa má spoplatniť pod niektorú z častí tejto zákonnej definície. Pri snahe o zodpovedanie tejto otázky si treba uvedomiť, že právna úprava súdnych poplatkov pracuje s legislatívnou skratkou "poplatkový úkon", pod ktorú zahŕňa jednotlivé úkony alebo konania súdov vykonávané na návrh a tiež úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry. Pretože odvolanie je úkonom účastníka konania, je vylúčené, aby mohlo byť úkonom orgánu štátnej správy súdov alebo prokuratúry a rovnako tak nie je ani návrhom na vykonanie určitého úkonu súdom. Z charakteru odvolania vyplýva, že je návrhom na začatie osobitného konania a to konania odvolacieho. V súvislosti s poplatkovou povinnosťou navrhovateľa za odvolanie je takto potom rozhodujúce, či odvolacie konanie bolo začaté do 30. 09. 2012. Preukázateľne v tomto prípade odvolacie konanie začalo podaním odvolania navrhovateľom dňa 05. 03. 2014 a teda navrhovateľovi v súvislosti s podaním odvolania vznikla poplatková povinnosť. Preto správne súd prvého stupňa napadnutým uznesením vyrubil navrhovateľovi za podané odvolanie súdny poplatok aplikujúc tak platnú právnu úpravu účinnú v čase vzniku poplatkovej povinnosti a rovnako tak správne stanovil i výšku súdneho poplatku v súlade s položkou 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Reagujúc na námietku navrhovateľa uvádzanú v jeho odvolaní o nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, odvolací súd len dodáva, že i keď súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods.

1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako i čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je i riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, tomuto právu zodpovedá i odôvodnenie rozhodnutia, ktoré nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (porovnaj IV. ÚS 115/03). Podstatou súdneho rozhodnutia je totiž poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv a nie prepiaty formalizmus pri vyhotovení súdneho rozhodnutia. Hodnotiac preskúmané uznesenie súdu prvého stupňa vo svetle týchto záverov, odvolací súd považuje tvrdenie navrhovateľa o jeho nepreskúmateľnosti za nedôvodné. Predmetné rozhodnutie totiž obsahuje zákonom požadované náležitosti podľa § 169 ods. 1 OSP a to označenie súdu, ktorý ho vydal, účastníkov konania a veci, výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní, ako i deň a miesto vydania uznesenia. Z jeho odôvodnenia, ktoré je obsiahnuté v oddelenej časti s výslovným uvedením nadpisu Odôvodnenie tiež plynie, že súdny poplatok bol navrhovateľovi vyrubený za odvolanie, v akej výške a podľa akého ustanovenia Zákona o súdnych poplatkoch (položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, § 5 ods. 1 písm. a) Zákona o súdnych poplatkoch).

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd obe napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže odporca návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.